

Font Pomereta

A les primeries del anys seixanta a casa nostra hi hagué una renaixença de catalanisme que es va manifestar, entre d'altres amb homenatges a Casas i Amigó en el 75è aniversari del seu traspàs. Es va fer a Alfou perquè hi tenia un vincle familiar i ell hi havia viscut. Però caldria dir que a l'Aplec de Matagalls de l'any 1962: "Ens unim als homenatges que Catalunya va tributant a l'excels Trobador¹". Després d'aquesta presentació es fa una referència biogràfica i una breu antologia poètica.

Justificació de l'Homenatge

No hi ha pas cap mena de dubte que, en l'actualitat, existeix una espècie de febre o de dèria en fer homenatges. I ens atrevim a assegurar que se n'organitzen a tort i a dret. I molts d'ells, sense to ni so. Qualsevol motiu, qualsevol circumstància, (a voltes, ben superficials) són aprofitats per a endegar una sèrie d'actes, més o menys brillants, més o menys profunds i sentits, però mancats d'una justificació plena.

Ara bé: en el cas del nostre poeta Casas i Amigó—el senzill i alhora emotiu cantaire del nostre estimat Vallès—, cal justificar la raó d'aquest homenatge també senzill i alhora emotiu, que dediquem a la seva memòria? Sincerament, creiem que no.

I diem que no, perquè retre homenatge d'admiració, i ensems d'agraïment, a aquells homes que esmerçaren tota llur vida a lloar, amb les seves obres, l'obra inimitable que Déu bastí a la nostra terra, en el fons no és altra cosa que ser fidels a la nostra ànima, i, al mateix temps, és enlairar una enfevorida pregària al propi Creador tot regraciant-li l'abundor de gràcies i de meravelles que ens ha ofrenat i ens ofrena continuament.

Es per això, doncs, que avui, i amb motiu d'escaure's enguany el setanta-cinquè aniversari de la mort de Casas i Amigó, que un estol d'amics seus han decidit exaltar la seva obra —massa curta, com fou la seva vida, però reblerta de lirisme, i de plena adhesió a les es-

sències més pures de la nostra terra— amb els actes que anuncia el present programa, que si bé potser no tenen la grandiositat que es mereix la seva perenne memòria, estan amarats de sinceritat i d'amor.

I s'ha escollit el magnífic paratge d'Alfou, del nostre fecund Vallès, posat que una de les seves més típiques masies - Can Suari—era la casa dels seus avis i fou on sojornà moltes etapes de la seva vida.

Ell estimava la placidesa i la serenor d'aquesta contrada, la majestuositat d'aquell "roure vell", avui, com el Poeta, ja desaparegut. Just, doncs, que sigui Alfou el lloc on ens apleguem, ara, tots aquells que recordem i admirem la seva obra, impregnada, com la de Verdaguer, de veritable saba popular.

Casas i Amigó, des del Cel, ens farà companyia. I ens agrairà, encara més, que hàgim triat, per a dialogar amb ell, la casa i els camps que ell cantà amb tant de delit, amb tant de sentiment i tanta de tendresa.

R. MUNNE i COLL

¹Publicat en el butlletí del XIV è Aplec de Matagalls, any 1963. (pàg. 35-36). Sant Antoni M. Claret i l'Educació Familiar. Font: Arxiu AEG. Carpeta de Matagalls. Butlletins 1950-1989.

